

ÎNCERCĂRI SPECIALE URMEAZĂ CONSACRĂRII

Mana pe data de 25 Noiembrie, R3296 - 1 Ianuarie 1904, pag. 5

Mat. 3:13-4:11

„Și din cer s-a auzit o voce care a zis:

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” - Mat. 3:17.

Această lecție, ce ne relatează despre botezul spre moarte a Domnului nostru și ispitele Sale din pustie, care au urmat imediat, ilustrează experiențele tuturor celor care urmează în urmele Sale. În general, pentru a deveni ucenici ai lui Isus, trebuie să facem pasul pe care El nu l-a făcut, și anume, pasul îndreptării din păcatele noastre la favoarea și rudenia divină prin credința în sângele lui Christos. Făcând acest pas, chemarea veacului Evanghelic este pentru aceștia, care au o condiție potrivită a inimii pentru a lepăda totul și a urma Mielul oriunde ar merge El - în încercări, dificultăți, opoziții și persecuții în viața aceasta prezentă și în onorurile glorioase și favorurile divine ale vieții care urmează. Experiențele Domnului nostru, prin urmare, ne furnizează o bază bună pentru a reflecta cu privire la ceea ce trebuie să se aștepte și să îndure toți credincioșii Săi.

Botezul Domnului nostru a fost mai mult decât „botezul lui Ioan”. Ultimul a fost numai pentru păcătoși în vederea Legii Mozaice, și a indicat reînnoirea armonia cu acea Lege și la relația cu Dumnezeu pe care a stabilit-o acel Legământ al Legii prin Moise. Domnul nostru Isus nu a avut nevoie de o astfel de căință și reformare, fiind sfânt, nevinovat, și separat de păcătoși; de aceea și Ioan s-a mirat când El s-a prezentat pentru a fi botezat. La început Ioan a refuzat, afirmând că din ei doi, mai curând el are nevoie de acel botez, deoarece ei ambii au fost ascultători din inimă aranjamentelor divine și nicicând n-au fost călcători conștienți ai Legii.

CA UN PORUMBEL

Fără de a explica lui Ioan ceea ce acesta n-ar înțelege cu privire la noua dispensație și la caracterul potrivit al botezului în apă ca simbol al consacrării Sale în moarte, Domnul nostru doar a spus: „Ioan, lasă sevicul să se înfăptuiască. Eu am o pricină pentru care doresc atât de mult să-l îndeplinesc, și este potrivit că Eu trebuie s-o fac ca împlinire a unor lucruri pe care Eu le recunosc ca cuvenite”. Atunci Ioan l-a botezat, și imediat după ce s-a sfârșit botezul lui Isus și El a ieșit din apă, Ioan a văzut și a auzit anumite lucruri, despre care cei de prinprejur evident n-au știut. El a văzut de parcă ar fi o deschidere în cer, și ceva ce el a înțeles că a reprezentat Spiritul sfânt, puterea lui Dumnezeu, coborând asupra lui Isus. Acesta a fost probabil un flux de lumină, care n-a venit violent, ca un tunet, ci domol ca un porumbel, și a auzit o voce zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.

Orice opinie ar avea Ioan, față de vârul său, mai înainte de acest moment, acum el a fost convins prin acele lucruri la care a fost martor, că vârul său era Mesia. Atunci el a proclamat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care înlătură păcatele lumii”, și a mărturisit că atunci când a fost trimis cu misiunea de a boteza și predica, că Împărăția cerurilor este aproape, el a fost informat în mod distinct că la timpul cuvenit el Îl va cunoaște pe Mesia, văzând Spiritul de la Dumnezeu venind asupra lui. Nimic din relatare nu ne indică că și alții în afară de Ioan au văzut această viziune, și nici nu era necesar pentru alții s-o vadă. Ioan trebuia să proclame acest mesaj, și cei care l-au auzit au avut aceeași ocazie de a cunoaște despre acest fapt pe care o avem și noi astăzi.

CONSACRAREA ȘI CONCEPEREA

Pentru Isus acesta a fost un moment mare - momentul conceperii Sale de Spirit. El a părăsit condiția spirituală ca să îndeplinească voia și planul Tatălui devenind reprezentantul omului, înlocuitorul, prețul de răscumpărare; dar i-a fost promis că executarea credincioasă a acestora, îi vor aduce din nou natura spirituală, adăugându-i-se gloria și măreția și favoarea divină. Acum la vârsta de treizeci de ani, de îndată ce a fost posibil pentru El să-și înceapă serviciile sub Lege, El a făcut o deplină consacrare a Lui ca om - de a-și da timpul, influența, energia, viața, „tot ce avea”, pentru a cumpăra viața pierdută și moștenirea tatălui Adam și întreaga sa posteritate. Consacrarea făcută de Domnul nostru la momentul botezului Său este reprezentată în Scripturi în

cuvintele următoare: „Iată, eu vin (în sulul cărții este scris despre mine) să fac voia Ta, Dumnezeu meu; legea Ta este scrisă în lăuntru inimii mele”. Această consacrare deplină spre moarte a implicat orice putere umană, și atunci Tatăl, ca și cum ar pecetlui un angajament - I-a dat Spiritul Sfânt ca primul rod al naturii spirituale, pe care o va primi complet la înviere. Acea ungere a Spiritului Sfânt a fost conceperea, care la timpul potrivit, dacă Domnul nostru va fi credincios, îl va duce la nașterea din Spirit în înviere. Și cunoaștem din Scripturi că El a fost credincios și astfel a devenit primul rod din cei ce au adormit, primul născut dintre cei morți.

Imediat a fost îndreptat în pustie - Marcu spune: „dus în pustie” - de către Spirit, Spiritul Sfânt, care era deja spiritul Său sau mintea Sa sau voința Sa. Putem ușor înțelege de ce Spiritul astfel L-a forțat să iasă în afara societății celor din jur. Isus a înțeles că El avea o misiune specială în lume, diferită de a altora; că El a părăsit planul ființei spirituale și a devenit om, ca să poată împlini o lucrare pentru omenire. El a înțeles că această lucrare era o lucrare importantă în ochii Tatălui, și că venirea Sa și marea lucrare pe care El trebuia s-o facă deja erau prezise în tipurile Legii și în cuvintele profețiilor. Chiar de la vârsta de doisprezece ani El S-a simțit doritor să fie în cele ale Tatălui, și de îndată ce vârsta legală pentru angajarea Sa în lucrările Tatălui a venit, El s-a grăbit să-și facă votul de consacrare de a face voia Tatălui în orice. Ca om El nu putea înțelege și cuprinde clar și pe deplin însemnătatea diferitor profeții, în același fel precum și profeții nu le înțelegeau; și, deși familiar cu litera Scripturilor, El a fost obligat să aștepte o clară înțelegere a acestora, până la timpul ungerii Sale cu Spirit - deoarece „omul firesc (oricât de curat și perfect ar fi) nu poate primi lucrurile Spiritului lui Dumnezeu, nici nu le poate cunoaște, pentru că trebuie să se discernă spiritual” - 1 Cor. 2:10, 14.

„DOAMNE CE VREI SĂ FAC?”

Atunci Isus s-a grăbit spre pustie, departe de prieteni și cunoscuți și de orice lucru care L-ar abate, ca să se poată folosi de puterea Spiritului Sfânt ce a venit asupra Sa, ca să poată folosi noua viziune. Ochii înțelegerii Lui s-au deschis pentru a înțelege lungimile și lărgimile și adâncimile și înălțimile iubirii și planului divin pe care El trebuia să le împlinească. El nu trebuia să se sfătuiască cu carne și sânge, cu privire la cursul Său viitor, chiar dacă ar fi prezent cineva perfect ca și El cu care s-ar putea sfătui. El trebuia să se sfătuiască cu Tatăl. El trebuia să urmeze cuvintele Tatălui de-a lungul profețiilor, și lecțiile oferite de tipuri, și trebuia să audă și să vadă în acestea marea lucrare marcată pentru El. El nu trebuia să facă nici o greșală la începutul misiunii Sale. El nu trebuia să concluzioneze în grabă că sugestiile altora cu privire la cursul pe care trebuie să-l urmeze Mesia, ar fi corecte. El nu trebuia să ia în considerație nici chiar concepțiile Sale anterioare cu privire la această lucrare. El trebuia să privească la toate, din punctul de vedere nou - al spiritului. Fără îndoială El a dorit să fie singur cu Dumnezeu, și cu cuvântul lui Dumnezeu, pe care L-a păstrat încă din copilăria Sa, și pe care, datorită perfecțiunii minții Sale, fără îndoială îl avea înaintea Sa la fel de limpede precum ar avea înaintea Sa o carte deschisă.

Patruzeci de zile au trecut, cu toate acestea, El era atât de concentrat asupra studiului lucrării pe care Tatăl I-a dat s-o împlinească, și atât de perfect fizic, încât n-a flămânzit până atunci, după cum este scris: „După aceea a flămânzit”. Această perioadă a fost foarte prețioasă, și fără îndoială sfârșitul acelei perioade de patruzeci de zile, L-a găsit pe Domnul destul de bine echipat în înțelegerea aranjamentului divin cu privire la necesitatea morții Sale. El a înțeles că plățirea prețului de răscumpărare pentru lume era o premisă domniei Sale viitoare în glorie și privilegiilor acesteia de binecuvântare a tuturor familiilor pământului cu o ocazie de a obține tot ce a fost pierdut prin neascultarea tatălui Adam. Dar chiar în aceste împrejurări, când El era slab datorită postului său lung și de asemenea probabil din cauza lipsei somnului - deoarece El era probabil atât de adânc preocupat cu privire la studiul planului divin încât n-a mâncat și nici n-a dormit în acele patruzeci de zile - în aceste împrejurări de extremă slăbire corporală, au venit atacurile principale ale Adversarului. Este adevărat, de-a lungul celor patruzeci de zile, în timp ce se gândea la aranjamentele divine, erau ocazii de a pune la îndoială înțelepciunea aranjamentului divin; dar toate acestea evident au fost anulate de zelul Domnului de a cunoaște și a face voința Tatălui, și de aceea ispitele care ne sunt relatate, sunt acelea care au urmat postului.

„EL A FOST UN UCIGAȘ DE LA ÎNCEPUT”

Putem destul de bine presupune că marele Adversar - prin a cărui înșelătorie mama Eva a căzut în neascultarea, care a adus cu sine dezastrul și ruina rasei - a fost un spectator, interesat în orice ține de planul

divin. De sigur el cunoștea profețiile. De sigur el știa despre nașterea Domnului nostru și despre anunțul oștilor cerești că pruncul născut la Betleem trebuia să fie Salvatorul lumii, acela a cărui venire a fost sugerată mamei Eva - sămânța femeii care trebuie să zdrobească capul șarpelui. Fără îndoială Satan L-a urmărit pe Isus în tot cursul Său până la timpul prezent, a văzut botezul Său de consacrare și a văzut recunoașterea din partea Tatălui prin ungerea Spiritului. Fără îndoială că el nu l-a pierdut din vedere în timp ce Isus era în pustiu. Toate acestea sunt implicate în cuvintele unui înger căzut sau demon, care mai apoi a zis: „Noi știm cine ești, Sfântul lui Dumnezeu”. Totuși, aici s-ar putea de precizat, că cuvântul Grecesc *daimonion* (demoni) este cuvântul care este tradus în general demoni, când este vorba de spirite rele, pe care Domnul nostru și apostolii le-au scos afară din mulți oameni, dar în relatarea lecției noastre, nu este folosit acest cuvânt. Aici avem cuvântul *diabolus*, precedat de articolul Grecesc, făcând astfel acest diabolus, în diavolul, cel pe care Evreii câteodată îl numesc Beelzebul, prințul demonilor - cel la care se referă în Ebraică ca Satan, un oponent a lui Dumnezeu și a dreptății.

Satan și-a dat seama că cel mai favorabil timp pentru un atac asupra Lui Isus cel uns, ar fi în timpul când El era slab datorită postului Său lung și insomniei, și din această cauză ispitele menționate în această lecție au fost puse înaintea Domnului la sfârșitul celor patruzeci de zile. Uni ar putea întreba: De ce Tatăl ar permite ispitele, sau de ce ar fi ele necesare, sau cum pot fi ele ispite pentru unul perfect. Există deosebire între ispitele pe care Tatăl le consideră potrivite și ispite care vin de la adversar. Primele sunt încercări ale loialității față de Dumnezeu și față de principiile dreptății, și sunt intenționate să fie o binecuvântare și un ajutor celor care le rezistă, și care astfel demonstrează loialitatea lor față de dreptate. Ispitele lui Satan, din contra, sunt de natura capcanelor și curselor spre rău și fapte rele, ispite pentru a face ca binele să apară ca rău, și răul ca bine, ca să pună întunerecul în locul luminii, și lumina în locul întunerecului. În acest sens de denaturare și ademenire spre rău, Dumnezeu nu ispitește pe nimeni (Iacov 1:12,13). A fost necesar ca Domnul nostru să fie probat, și El a fost probat de-a lungul întregii perioade de trei ani și jumătate ale misiunii Sale. Din momentul când S-a consacrat și a intrat în lucrul Său, a fost necesar ca aceste probe să înceapă deodată, pentru că dacă El n-ar fi manifestat loialitate Tatălui, dacă El ar fi avut o voință a Sa proprie, o voință care n-ar fi cu totul supusă voinței Tatălui în toate privințele, El n-ar fi vrednic să fie Conducător, Căpitanul mântuirii pentru mulți fii pe care Dumnezeu a intenționat Să-i aducă la glorie. Și afară de cazul când s-ar fi dovedit perfect prin încercarea Sa, moartea Sa n-ar fi acceptată ca compensație, prețul de răscumpărare pentru păcatul lui Adam și pentru păcatele întregii lumi. Pentru a experiența o ispită nu implică numai decît păcat, ci implică libertate și independență a voinței.

Cele trei ispite relatate aici, ilustrează practic toate ispitele ce au venit la Domnul nostru în timpul celor trei ani și jumătate ale sacrificiului Său, și în același fel toate încercările și ispitele ce vin asupra urmașilor Săi. Nu trebuie să gândim că Domnul Isus a fost ispitit de slăbiciunile cărnii, deoarece El nu a avut astfel de slăbiciuni. Nu trebuie să ne gândim că El a fost ispitit ca un tată, deoarece El nu a fost tată. Trebuie să ne aducem aminte afirmația că El a fost ispitit în toate ca și noi - nu ca și lumea, nici chiar ca și cei care doar cred, ci ca și noi, credincioșii consacrați, care sunt în același fel concepuți de Spirit și de aceea supuși atacurilor adversarului în punctele unde interesele Spiritului se ciocnesc cu interesele cărnii, oricât de bune și curate n-ar fi ultimele.

„PORUNCEȘTE ACESTOR PIETRE SĂ SE FACĂ PÂINI”

Prima din aceste ispite are legătură cu înfometarea Domnului nostru. Lui I-a mai fost foame mai înainte, dar acea miraculoasă putere care I-ar permite să prefacă pitrele în pâini, El nu a avut-o la comanda Sa, decât după ce a fost îmbrăcat cu Spiritul Sfânt, după botezul Său. Această ispită, prin urmare, nu înseamnă că este greșit de a mânca, nici că pâinea nu este o hrană potrivită, ci doar că acea metodă de obținere a hranei nu ar fi potrivită sau legitimă. Dar, de ce nu, dacă El avea puterea, dacă El era Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu I-a dat această capacitate - de ce să nu-și folosească această putere pentru a-Și satisface pofta normală? Răspundem, că puterea care i-a fost dată, era pentru a-I permite să-Și ducă consacrarea pe care a făcut-o, și care în locul menținerii a implicat sacrificiul cărnii Sale. El putea folosi această putere asupra altora, pentru a demonstra misiunea Sa și pentru a atrage atenția poporului la timpurile glorioase de restabilire prefigurate în miracolele Sale; dar El nu putea folosi această putere sfântă nici în vreun fel egoist pentru nimic personal. Dacă ar fi făcut astfel, aceasta ar însemna că ar folosi-o greșit și aceasta ar însemna păcat.

Să ne oprim aici și să notăm lecția pentru urmașii Domnului care este în această ispită. Noi de asemenea am primit din conceperea de Spirit; și cu toate că avem Spiritul într-o măsură mai mică decât Învățătorul nostru, el ne este dat pentru același scop - nu pentru a fi folosit egoist pentru hrănirea corpurilor noastre materiale nici pentru vindecarea bolilor noastre corporale, ci simplu sau numai pentru al folosi în serviciul Domnului, fraților și Adevărului. Precum a declarat Domnul nostru în grădină, El ar putea cere Tatălui și ar primi douăsprezece legiuni de îngeri pentru a-L proteja; și în același fel El ar putea cere Tatălui și ar avea pietrele prefăcute în pâini, care I-ar hrăni corpul; dar precum Domnul nostru a refuzat să facă aceste lucruri posibile, în același fel și urmașii Săi, consacându-și viețile lor Domnului, ar trebui să refuze să ceară intervenția divină pentru conveniența sau avantajul lor temporal personal. A face astfel ar însemna a cere rău, a cere egoist, a cere ceea ce ar fi în opoziție cu consacrarea făcută.

„SĂ NU ISPITEȘTI PE DOMNUL”

Atunci Satan a încercat un alt plan, sugerând folosirea protecției divine a Domnului nostru, care repede L-ar duce într-o stare de faimă printre popor, și ar demonstra că El nu a fost un om obișnuit, ci obiectivul special al grijii divine. Sugestia a fost că El ar trebui să urce pe cel mai înalt punct al structurii templului, care se ridica deasupra Văii Hinom, fiind la înălțimea de șase sute de picioare (180 m) de la baza sa - și că El ar trebui să sară de pe acest loc proeminent în fața poporului, și astfel să demonstreze credința Sa în Domnul și în misiunea Sa ca Mesia, și să-și atribuie Sie-și venerația și reverența poporului care ar vedea întâmplarea sau ar auzi despre ea; pentru că toți ar cunoaște că fără protecția divină o astfel de săritură ar însemna în mod precis moartea. Ispita a avut și o față de a părea să fie acceptabilă. Ea părea să implice marea credință în Cel Atotputernic, și un refuz de a urma această sugestie ar părea să implice îndoială din partea Domnului nostru cu privire la calitatea Sa de Mesia și lipsă de credință în puterea divină. Aceasta a fost o propunere sugerată în mod subtil. Mai mult ca atât, ea a fost susținută de texte Scripturale: deoarece Satan poate cita Scripturile când aceasta convine scopului Său, în același fel cum și Spiritiștii și adepții Științei Creștine și alți respingători ai Cuvântului lui Dumnezeu, sunt în stare câteodată să citeze ceea ce ei cred că le va servi scopurile. A fost citată o Scriptură foarte iscusită: „El va porunci îngerilor Săi, pentru Tine, și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vre-o piatră” (Ps. 91:11,12). S-ar părea cât pe ce că această Scriptură implica că Domnul nostru trebuia să facă o astfel de manifestare propusă de către Satan.

Mai întâi întrebăm: prin ce anume un astfel de curs ar fi nepotrivit - cum ar fi violate poruncile Scripturale sau principiile dreptății? Răspundem că dacă Domnul nostru s-ar arunca de pe vârful templului, sau dacă El îndeplinindu-și serviciul s-ar afla într-o poziție periculoasă și picioarele I s-ar aluneca și astfel ar cădea capul jos îndeplinindu-se spre valea de jos, El ar fi cu totul în drept să se aștepte la faptul că puterea divină I-ar putea proteja interesele și ar determina ca toate lucrurile să lucreze pentru binele Său conform promisiunii. Dar a te pune de sinistător în mod intenționat în pericol și apoi a chema sau a aștepta ca Dumnezeu să răsplătească fapta voită cu protecție divină ar fi o greșeală. Aceasta ar însemna a-L ispiti pe Dumnezeu. Și răspunsul Domnului nostru pentru Satan a fost: „Este scris: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău””.

Aici ne este furnizată o lecție practică a interpretării Scripturii. Atunci când două Scripturi par a fi în conflict, trebuie să examinăm principiile care stau la baza lor, și spiritul minții sănătoase, spiritul sfânt al loialității față de Dumnezeu și reverența față de El, trebuie să ne ajute în determinarea legăturii acestor Scripturi, sau care din ele ar trebui urmată dacă ele par a fi în conflict. Este destul de posibil că atunci încă n-a fost timpul pentru ca Scriptura citată de către Satan să fie înțeleasă în mod corect. Este posibil, prin urmare, că nici Domnul nostru la acel timp n-a cunoscut interpretarea convenită a cuvintelor citate de către Satan; căci dacă El ar cunoaște-o, atunci în acea sugestie ar fi puțină ispită. El a fost condus de către principiile dreptății la fel ca și de către mărturia Scripturală pe care a citat-o. El a înțeles că ar fi greșit să facă un act absurd și a ispiti pe Domnul să-L ocrotească de la consecințele naturale ale acelui act. Această concluzie a minții Domnului nostru a fost pe deplin susținută de Scriptura pe care a citat-o.

ÎMPĂRȚIND DREPT CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

Scriptura citată de către Satan, acum o putem înțelege clar, și aceasta dovedește că timpul potrivit pentru înțelegerea ei a venit. Acum vedem că Psalmul din care a fost luată, se referă la întreaga Biserică a acestui veac

Evanghelic - Isus, Capul, și credincioșii Lui, membrii corpului Său. Acum vedem că în timp ce în careva privințe au fost membri picioare de-a lungul întregului veac Evanghelic, totuși într-un sens particular poporul Domnului din timpul prezent reprezintă „picioarele Celui ce aduce veștile bune de pace” (Isa. 52:7). Vedem că, ca picioare, ultimii membri ai casei Iudaice, s-au poticnit de Christos ca de piatra de poticnire sau stânca de cădere a veacului Iudeu, la fel acum, vedem că membrele picioare ale Israelului spiritual în secerișul sau sfârșitul acestui veac Evanghelic vor fi în pericol de a se poticni de stânca de cădere. Precum este scris: „El va fi o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru ambele case ale lui Israel” - natural și spiritual (Isa. 8:14). Vedem că precum Israelul s-a poticnit de cruce (1 Cor. 1:23), la fel casa spirituală trebuie să se poticnească de același obstacol - crucea.

Această poticnire o vedem acum având loc, înaltul criticism zdruncină credința adevărată în toate denotațiile, și teoriile Evoluționiste fac crucea lui Christos de nici un folos - implicând că Isus și sacrificiul pentru păcate a fost cu totul inutil, că omul a evoluat și progresat în sus sub legea naturală a progresului și evoluției, că omul nu are nevoie de răscumpărare, și că restabilirea la starea de odinioară (Fapte. 3:21) ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla. Vedem că împlinire a promisiunii de mai sus că Domnul a dat slujitorilor Săi un mesaj pentru clasa picioarelor, destinat să le fie de ajutor și să-i sprijine ca să poată trece peste aceste pietre de poticnire ale acestei zile - să-i facă în stare să „stea în picioare” (Efes. 6:13); și aceasta vedem că corespunde exact ajutorului dat membrilor picioare ale casei Iudaice - Israeliților adevărați din timpul acela. Ne aducem aminte cum zicerile tainice ale Domnului nu erau pentru toți, ci pentru cei care erau într-o atitudine specială a inimii, astfel încât alții auzind să audă și să nu înțeleagă, și văzând să nu priceapă. La fel este și astăzi: marea masă a Creștinătății nu aude, nu vede, și se bucură în condițiile pe care nu reușesc a le recunoaște ca poticniri și la fel se bucură în depărtarea de la credința dată sfinților odată pentru totdeauna.

„ISPITIT ÎN TOATE CA ȘI NOI”

Întorcându-ne la ispită, să vedem dacă există sau nu ispite înaintea corpului lui Christos, similare acesteia de care a avut Capul nostru. Există. Ispitele în mod continuu asaltă poporul Domnului - sugestii de a face unele lucrări miraculoase în numele Său, și astfel de a-și dovedi sie însăși și altora că ei sunt favoriții cerului. Lecția de învățat pentru noi este că lucrarea pe care ne-a dat-o Tatăl s-o îndeplinim nu este o lucrare de convingere a lumii, de manifestare a favorii Sale față de noi și a măreției noastre în El, ci mai curând: „Cine are credință, s-o aibă pentru sine”, precum a spus Apostolul. Mai curând, ar trebui liniștit și umil, totuși efectiv în măsura în care rațiunea și buna cuviință vor permite, să lăsăm luminile noastre să lumineze, și să vestim puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întunec la lumina sa minunată, și de la dorința de a fi făcători de minuni să trecem la poziția rezonabilă de servitori, slujitori ai Adevărului. Să ne fixăm clar în mințile noastre răspunsul Domnului nostru: „Este scris: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău””. Ca membri ai picioarelor lui Christos să nu acceptăm eliberările exterioare din încercările și dificultățile și responsabilitățile vieții, ci să ne așteptăm că protecția noastră, sprijinul nostru, va fi în cadrul sferei spirituale - că vom fi păstrați de cădere și de rănire ca Noi Creații în Christos Isus, deoarece credința noastră este ancorată în El.

Nu știm dacă Satan personal a fost văzut de către Domnul nostru în timpul acestor ispite: trebuie să presupunem că el nu era vizibil, nici că a apărut ca om, și nici în oricare altă formă pipăibilă. Fără îndoială, precum sfinții îngeri au puterea să apară ca oameni, la fel și Satan și îngerii căzuți au avut într-un timp aceeași putere sau privilegiu. Dar sentința divină împotriva lor după potop este relatată în mod distinct în Scripturi. Ei sunt: „restrânși în lanțurile întunecului” până la judecata zilei celei mari, până în zorile dimineții Milenare. Totuși pentru noi nu contează în ce mod anume Satan a comunicat Domnului nostru aceste sugestii ispititoare. În a treia ispită, totuși, este evident că luarea Domnului nostru pe un munte înalt și arătarea Lui de acolo toate împărățiile pământului, n-a fost o luare literală, ci o luare în spirit sau în minte sau în gând. Nu există nici un munte în lume de pe care să se poată vedea tot pământul, și chiar dacă s-a avut în vedere lumea Romană, n-a existat nici un munte nicăieri în Palestina de pe care să se poată vedea vre-o porțiune considerabilă a lumii Romane. Dar în minte, în imaginație, orice parte a lumii sau orice parte a universului poate fi proiectată într-o clipă.

Satan a sugerat minții, imaginației Domnului nostru, un munte mare sau o împărăție mare, având supravegherea întregii lumi. El a sugerat Domnului nostru că misiunea Sa va fi îndeplinită dacă va reuși astfel să stabilească o împărăție asupra tuturor împărățiilor pământului. Aceasta este într-o măsură oarecare spiritul profeției; și anume, că este scopul lui Dumnezeu ca să stabilească prin Christos o dominație mondială care va

guverna pe toți oamenii de pe pământ pentru binecuvântarea și ridicarea lor din păcat și degradare la viață, bucurie și pace - sau a atâtor de mulți dintre ei, câți vor răspunde la influențele binecuvântate ale Împărăției Milenare. Domnul nostru în mod sigur a înțeles că aceasta a fost misiunea Sa - să pună temelia pentru o astfel de împărăție: totuși, nu putem presupune că El până atunci a înțeles sau cuprins pe deplin toate treptele incidentale ale stabilirii acelei Împărății. Dacă El ar înțelege aceasta, atunci această sugestie a lui Satan, n-ar fi o ispită.

SATAN VA ÎNȘELA CA UN ÎNGER DE LUMINĂ

Declarându-și propunerea într-o formă care imediat apelează la Domnul nostru ca fiind una în mare măsură în acord cu planurile Tatălui pe care a venit să le execute, Satan a vrut ca Domnul nostru să simtă că el simpatiza cu planul lui Iehova și cu Domnul nostru Isus Christos în execuția acestuia, și că a fost doritor să coopereze și să ajute. De fapt el a zis: „Eu știu că scopul tău este o astfel de Împărăție universală, spre civilizație, educare, ridicare și binecuvântare a tuturor familiilor pământului, și eu sunt în deplină simpatie cu aceasta; dar sunt diferite căi de obținere a acesteia. Dacă încerci această lucrare grea pe o cale greșită, vei aduce doar dezastru asupra ta și eșec în planurile tale, dar dacă vei lua o cale potrivită vei avea succes. Eu sunt stăpânul situației - întreaga lume este sub influența mea. Eu admit că în multe privințe este o influență dureroasă, și că ar trebui să fiu cu adevărat foarte fericit s-o am corectată și ca guvernul lumii să fie drept. Eu am condus lumea în păcat și răzvrătire și superstiție nu atât de mult datorită faptului că le doresc rău, ci deoarece eu știu că doar pe această cale îmi pot menține stăpânirea asupra lor. Acum tot ce cer eu ca cooperare cu tine în această operă a mării împărății pentru a binecuvânta omenirea este ca eu să primesc o parte în demnitate și onoare cu tine - ca tu să mă recunoști. Să fim parteneri. Eu te voi recunoaște și tu mă vei recunoaște, și împreună vom realiza această mare lucrare de reformare a întregii lumi, pentru care atât de nobil și admirabil ai sacrificat orice interes până la acest moment. Acum fii înțelept, pentru că eu te asigur că orice altă metodă se va încununa doar cu dezastru și va aduce suferință inutilă și nerezultativă asupra ta”.

După cum deja am sugerat, Domnul a studiat Scripturile din pruncie; memoria Sa perfectă a reținut orice detaliu a profețiilor, și acum, din momentul ungerii Sale cu Spiritul sfânt, El a venit în pustiu pentru a determina în mod special acest punct - cum trebuia marele scop al venirii Sale în lume să fie făcut efectiv pentru binecuvântarea omenirii - cum trebuia El să procedeze pentru a împlini planurile divine și să devină Împăratul împărățiilor și Domnul domnilor printre oameni pentru binecuvântarea și ridicarea lor. El a ascultat propunerea lui Satan foarte atent, și-a dat seama de greutatea argumentului, a înțeles veridicitatea majorității din ceea ce a spus Satan; dar El a văzut în Scripturi îndeajuns ca Să-i indice că planul Tatălui nu era cel neted sugerat de Satan. El a observat în Scripturi sugestii nu numai cu privire la gloria, onoarea, stăpânirea și puterea, despre închinarea oricărui genunchi, și mărturisirea oricărei limbi, și venirea dorinței tuturor popoarelor, despre umplerea întregului pământ cu cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă, și despre timpul când nu va mai fi necesar să se zică aproapelui sau fratelui: „Cunoaște pe Domnul”, pentru că toți Îl vor cunoaște, de la cel mai mic, până la cel mai mare; ci El a observat de asemenea Scripturile și tipurile care clar arătau că trebuia să se îndeplinească o lucrare de sacrificare. Toate jertfele pentru păcat implicau aceasta, și mărturia: „El va fi dus ca un miel la tăiere”, etc.

Cugetând asupra întrebării, El repede a putut vedea că sacrificarea Sa, moartea Sa, etc, nu poate veni după gloria și binecuvântarea și educarea omenirii, și de aceea trebuie să precedă gloria; deoarece, precum indică Apostolul Petru, profeții: „au vorbit despre suferințele lui Christos și gloria care urma”. Fără îndoială la acel timp Domnul a ajuns să vadă ca o învățătură clară a Scripturilor faptul că fără de vărsare de sânge nu este iertare de păcate, și că aceasta înseamnă că El trebuie cumva să moară pentru popor. Presupunând că El a văzut aceasta la acel timp, înseamnă că ispita pe care a experimentat-o a fost cu atât mai puternică, deoarece aici Satan Îi propunea o metodă de a proceda în această chestiune dintr-un punct de vedere opus, fără suferință, cu înălțare și onoare chiar de la început.

**CONSACRAREA COMPLETĂ
ESTE ESENȚIALĂ PENTRU VICTORIE**

Domnul nostru a fost apărat de orice șovăială sau manifestare de slăbiciune în acest subiect datorită deplinătății consacrării Sale, pe care a simbolizat-o la Iordan. Acolo El a spus, cel puțin în inimă: „Îmi place să fac voia Ta, O, Dumnezeul meu, legea Ta este scrisă în lăuntrul inimii mele”. Această dorință de a-I face plăcere Tatălui, de a asculta legea divină din inimă, L-a îndepărtat pe dragul nostru Răscumpărător de la orice cedare șiretlicurilor lui Satan, și în mod similar consacrarea noastră ca membri ai Corpului Său, trebuie să fie absolută dacă sperăm să rezistăm încercările care trebuie să vină la fiecare din noi pe măsură ce înaintăm pe calea îngustă, urmând în urmele Sale, căutând gloria, onoare și nemurirea pe care ne-a promis-o. Răspunsul ferm și complet îndestulător a fost: „Pleacă, Adversarul; căci este scris: „Să te închini și să servești numai Domnului Dumnezeului tău”. Eu nu pot fi conlucrătorul tău în nici un sens al cuvântului; a face astfel ar însemna neloialitate marelui Iehova. Eu trebuie să fiu loial Domnului și însărcinării pe care Mi-a dat-o s-o fac și împlinirii voinței Sale pe căile Sale, orice m-ar costa”.

Membrii corpului lui Christos urmând în urmele Sale au ispite din partea Adversarului de același fel. Care constau nu în faptul că el ne oferă să împartă împărăția pământului cu noi, pentru că o propunere astfel de mare nu ne-ar atrage, fiind incredibilă; dar el ne propune să deviem de la pășirea cea mai apropiată pe urmele Învățătorului. El sugerează în mod continuu urmașilor Domnului căi mai ușoare prin care se poate de realizat tot atât de mult sau chiar mai mult bine și fără sacrificiu și negare de sine. Aceste căi de evitare a sacrificiului și totuși de aparentă atingere a unor rezultate bune implică mai mult sau mai puțin colaborare cu Adversarul, direct sau indirect, o recunoaștere a lui, o supunere la rău - la oameni răi sau principii rele.

În astfel de împrejurări trebuie cu grijă să luăm seama la metoda Domnului nostru și să urmăm pe urmele Sale. În eforturile noastre de a servi pe Domnul și Adevărul Său, trebuie să refuzăm orice tovărășie cu păcatul sau influențele sau metodele rele. Satan nu se apropie de noi în formă de om, nici în formă de demon, ci în general prin mijloace umane, prin ambițiile umane, partide, secte, etc. Dacă Domnul nostru l-ar întreba pe Satan care ar fi programul, fără îndoială că el imediat ar fi sfătuit să devină Fariseu din Farisei, și prin astfel de pași, treptat El ar continua să-l înalțe pe Domnul nostru deasupra poporului Iudeu și în cele din urmă asupra întregii lumi - dacă acel care a fost un ucigaș de la început și care nu locuiește în Adevăr ar putea fi de crezut cu privire la promisiuni.

În mod similar, astăzi, el propune urmașilor Domnului identificarea cu Creștinătatea nominală. El îi măgulește cu unele funcții sau servicii fără importanță, care se compun mai mult din nume decât însăși o presupun; el îi convinge că ei au o mare influență și că a se retrage din Babilon ar însemna că-și atrag asupra lor și asupra familiilor lor suferințe și ar mai însemna a aduce daună lucrării pe care ei caută s-o promoveze. Prin aceste mijloace, dacă nu-i poate conduce înainte pas cu pas spre o deplină cooperare cu el în orbirea altora, cel puțin el îi poate împiedica de a ieși îndrăzneț și curajos îndreptându-se de partea Domnului și în opoziție cu superstiția și eroarea, pe cei care cedeză propunerilor sale. El îi poate împiedica să fie mai mult ca învingători, și să aibă un loc în corpul lui Christos. Cum ar trebui să fie răspunsul nostru la aceste sugestii? Să răspundem împreună cu Domnul nostru că nu putem intra în nici o tovărășie, nu putem fi membrii nici unei instituții, nici nu putem coopera cu nimeni în nici o direcție care ar fi ori dezonorantă caracterului Tatălui nostru ceresc ori în oricare măsură contrară acelor linii pe care El le-a determinat ca cărare pentru cei care Îl iubesc - cărarea negării de sine, și incidental cărarea suferinței pentru cauza dreptății și adevărului.

„ADĂUGAȚI LA CREDINȚA VOASTRĂ TĂRIA”

Un alt gând: o mare dificultate cu poporul Domnului, este că, chiar atunci când se determină pentru cursul drept și astfel rezistă ispitei, ei nu întreprind acțiune pozitivă destul de suficient. Mulți zic ispititorului: „M-am hotărât să nu cedez de data aceasta”. Astfel ei lasă ușă deschisă în mintea lor prin care ispititorul poate reveni. Cursul Domnului nostru a fost cel potrivit: trebuie să alungăm ispititorul odată pentru totdeauna. Trebuie să ne luăm poziția atât de ferm încât nici chiar Adversarul să nu mai creadă că ar mai putea reveni în această direcție; „Pleacă, Adversarul” Eu mă voi închina și voi servi numai pe Domnul Dumnezeul meu.

Ispitele Domnului nostru astfel s-au terminat. De aici înainte El l-a avut pe Satan ca Adversarul Său, dar pe Tatăl ca protectorul Său și în cele din urmă eliberatorul Său. Dacă Domnul n-ar fi ajuns la această decizie finală, am putea presupune că ispitele lui Satan au continuat încă zile sau săptămâni sau ani, și că acestea ar fi o piedică pentru Domnul în lucrarea pe care a venit s-o îndeplinească. La fel este și cu noi, trebuie să stabilim dacă vom fi de partea Domnului; trebuie să ne decidem că în nici un sens al cuvântului nu vom ceda Adversarului, nici din

politețe, nici pentru a intra în vre-un fel de tranzacție pentru a ne fi protejată viața, numele sau faima. Decizia noastră trebuie să fie fermă, de felul exprimat de către poet:

„Adio, zadarnică și înșelătoare, lume,
Cu toate ce le numești tu bune!
Al Domnului meu voi fi cu adevărat,
Care cu sângele Său m-a cumpărat”.

**„NU VĂ MIRAȚI
DACĂ LUMEA VĂ URĂȘTE”**

Când urmașii Domnului iau o poziție fermă în această privință precum a făcut-o Înaintemergătorul lor, rezultatele sunt aceleași. Satan este inevitabil oponentul lor; el va vedea necesar ca ei să sufere, că vor avea opoziție nu numai din partea sa ci și din partea lumii, care este în mare măsură și în diferite feluri sub influența spiritului său. Luând această poziție ei nu trebuie să se mire dacă lumea îi urăște, și dacă tot felul de rele se spun despre ei în mod fals pentru cauza lui Christos. Și cu cât mai proeminenți ei vor fi, ca și în cazul Domnului nostru, cu atât mai violente atacuri ne putem aștepta împotriva lor - cu atât mai interesat va fi marele Adversar ca să-i învingă. Acest gând al opoziției lui Satan față de noi, și că avem de luptat nu numai cu carnea și sângele, ci și cu principalitățile și puterile și spiritele rele din pozițiile înalte de putere, ne-ar părea îngrozitoare dacă de altă parte, nu ne-am da seama că prin această siguranță a deciziei dobândim mărețe ajutoare și sprijin din partea altor puteri nevăzute. Din acel moment al rezistenței noastre sigure la ispită, și al ținerii noastre sigure de Domnul și cauza Sa, devenim tot mai puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui, și mai mare este Cel care este pentru noi, decât toți care sunt împotriva noastră.

Așa a fost în cazul Domnului nostru. Imediat a fost servit de către mesagerii nevăzuți ai lui Iehova, și oricare ar fi teroarea ce există în opoziția sugerată de către Adversar, aceasta a fost mai mult decât contrabalansată prin asigurările favorii și ajutorului divin. La fel este și cu noi. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră - cu ce s-ar echivala toată opoziția lumii, cărnii și diavolului, din moment ce Dumnezeu declară că suntem ai Lui și că toate lucrurile sunt ale noastre, căci noi suntem ai lui Christos și Christos este a lui Dumnezeu? - 1 Cor. 3:21-23.